

CATALAN A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
CATALAN A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
CATALÁN A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Monday 22 May 2006 (morning)
Lundi 22 mai 2006 (matin)
Lunes 22 de mayo de 2006 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Escriu un comentari sobre **un** dels textos següents.

1. (a)

FIDEL (*amb tendresa*). – Però, que voleu que us deixi? (*Sense convicció*). Que ja n'esteu cansada de mi?

MADRONA. – No, fil meu, no!

5 FIDEL. – I, doncs? Parleu-me en confiança. Vós no m'heu enganyat mai. Què us va dir aquell senyor?

MADRONA. – Que ta mare es mor de tristesa, pensant en tu.

10 FIDEL. – Que sou bona! Comprenc el vostre sentiment delicadíssim. No us fa obrar així cap mena d'egoisme; molt al contrari: el vostre cor generós arriba fins al sacrifici; però jo no puc consentir que us sacrifiqueu per ningú. No faltaria més que ara, precisament ara, per una altra dona, us deixés sols, tots sols, entre aquestes parets!

MADRONA. – Jo no ho vull, ho sents? Jo no vull que la gent et miri més com et mira. (*Amb gran prec.*) Escolta els meus consells. Jo, trista de mi, t'he ensenyat tot el millor que he pogut i el millor que jo sé és que, en aquest món, s'ha d'estimar, s'ha d'estimar i perdonar.

15 FIDEL. – Perfectament.

MADRONA. – Si ta mare no va portar-se com tu voldries, no la culpis a ella.

FIDEL. – A qui, doncs?

MADRONA. – A la gent. Vés a saber si va ésser ella, que va pesar a abandonar-te.

FIDEL. – Però em va abandonar.

20 MADRONA. – Què havia de fer?

FIDEL (*interrompent*). – No escoltar-se ningú, rebel·lar-se contra la seva família, contra tot el món. Val més ésser mare que semblar honrada.

MADRONA. – Una s'acovardeix...

FIDEL. – Ella va estimar-se més la seva honra que el fruit del seu amor, si amor va sentir.

25 MADRONA. – Diuen que sí que estava enamorada. [...] Però, què hi faràs ara? La pobra ja se'n penedeix, i et vol al seu costat.

FIDEL. – Jo, doncs, no he d'anar-hi.

MADRONA. – Primer és la teva mare que tot.

FIDEL. – Primer és la meva consciència.

30 PASSERELL (*concentrat, mirant a terra*). – Aquesta és la paraula!

MADRONA. – Semblarà que jo t'hagi pujat sense cap mirament! Ai, Senyor! I tant que m'he desentranyat pet tu!

FIDEL. – Per això no vull deixar-vos.

35 MADRONA. – Què en pensarà la teva mare quan sàpiga que no la vols conèixer? Dirà, i amb molta raó: “Quina criança que ha donat al meu fill, aquella dona!” [...]

FIDEL (*pausadament i amb molta naturalitat i tendresa*).

40 – Vós, únicament vós, sou la meva mare; aquella altra no va fer més que emmotllar-me... Vós m’heu modelat, compreneu?... M’heu amorosit i m’heu infiltrat la vostra vida. M’he donat, junt amb el vostre amor, la flor de la vostra joventut. M’heu cantat, gronxant-me en el bressol, les cançons de la vostra primavera. De la meva mare, no en queda res, ni el record d’un bes, ni l’alè d’un sospir, en la meva naturalesa. Tot, en el meu interior, i en la meva sang, és vostre. La vostra vida ha purificat la del meu origen i l’ha renovada tota. Jo us visc a vós, amb el cor i amb el pensament. Sóc vostre, tot vostre. Si no ho fos, si jo avui no fos sang de la vostra sang, ànima de la vostra ànima, us abandonaria, sí: seria com la meva mare.

45 PASSERELL. – Series un ingrati.

FIDEL. – Més que ingrati! Un lladre que us ha robat la vida.

Ignasi Iglesias, *El cor del poble* (1902)

1. (b)

La Ciutat Llunyana

Ara que el braç potent de les fúries aterra
la ciutat d'ideals que volíem bastir,
entre runes de somnis colgats, més prop de terra,
Pàtria, guarda'ns: – la terra no sabrà mai mentir.

5 Entre tants crits estranys, que la teva veu pura
ens parli. Ja no ens queda quasi cap més consol
que creure i esperar la nova arquitectura
amb què braços més lliures puguin ratllar el teu sòl.

10 Qui pogués oblidar la ciutat que s'enfonsa!
Més llunyana, més lliure, una altra n'hi ha potser,
que ens envia, per sobre d'aquest temps presoner,

batecs d'aire i de fe. La d'una veu de bronze
que de torres altíssimes s'allarga pels camins,
i eleva el cor, i escalfa els peus dels pelegrins.

Màrius Torres, *La ciutat llunyana* (1939)
